

митарь. И така, Стоянь са загубилъ. Когато х. Димитарь дошълъ въ Търново съ момчета, то (така ми разказваха самите момчета) не посмѣялъ да нападне на владишкиятъ конакъ, и заминалъ за Стара-планина. Презъ есента х. Димитарь са вѣрналъ пакъ въ Влашко. Стоянь ходилъ това лѣто повече самъ, а презъ зимата зимувалъ въ гората близо до Сливенъ. Въ 1865 г. Стоянь заръчалъ на едни кириджие да кажатъ въ Гюргево на единъ неговъ приятель, щото, ако е възможно, да му испроводи 4-5 момчета. Въ онова време при Стояна дошълъ нѣкой си Михаль Куртъйо-оглу, който бѣше хлѣбаринъ въ Гюргево, и разговориле са. Когато Михаль са вѣрналъ въ Гюргево, то рѣкалъ на х. Димитра, че ако Стоянь са вѣрне въ Ромжния, то ще да го заколи по срѣдъ Букурещъ. Михаль сѣбралъ нѣколко момчета и завѣлъ ги при Стояна. Х. Димитарь това лѣто не е излазялъ. Имената на момчетата, които отидоха при Стояна, сѣ слѣдующите: Никола Манчовъ изъ Сливенъ, Димитарь Косоваць (Общи), Мавро Казанлъччинъ, Трифонъ изъ с. Турия (казанлъшки округъ) и Михаль Куртъйо-оглу. Стоянь посрѣшналъ своите нови другари като братия и посжѣтовалъ Куртъйо-оглу да са вѣрне назадъ въ Гюргево. Стоянь ходилъ по Стара-планина съ своите нови другари около месѣцъ и половина. Единъ день, когато спалъ, той билъ убиенъ близо до Жеравна. Разказватъ, че го е убилъ Трифонъ. Сичкото това ми е разказвалъ Димитарь Косоваць (Общи). Той ми разказваше още, че и Никола е знаялъ за това убийство. Не зная сега, да ли е знаялъ за това гнуснаво дѣло и х. Димитарь?—Азъ не вѣрвамъ. Ако